

[Statsministeren.]

håbentlig også i sin fortsættelse vil blive et relativt stilfærdigt oplæg til forhandlingerne i den nye samling. Det kan heller ikke undre, at det ord, jeg tror de ærede ordførere hyppigst anvendte og tiest vendte tilbage til, var ordet „samarbejde“. Sådan måtte det jo blive. Uden et samarbejde på tværs mellem partier af vidt forskellig principiel opfattelse vil vi simpelt hen ikke være i stand til at udrette noget i det høje ting i de kommende år.

Regeringen har ikke flertal alene. Den ærede borgerlige opposition har det ej heller. Altså må vi virke sammen for at gøre dagens arbejde og forhåbentlig på en sådan måde, at ikke blot problemerne fra dag til dag kan blive løst, men sådan, at også nogle af de mange store samfundsproblemer, der er blevet fremdraget i debatten her, kan blive løst og løst på en måde, der giver perspektiv ind i fremtiden.

Jeg tager den form, debatten foreløbig har fået, som et udtryk for, at regeringens opfordring til samarbejde ikke er blevet afvist.

Naturligvis har debatten også rummet kritik. Det er nu engang under alle regeringskonstellationer, også under mindretalsregeringer, oppositionens opgave at kritisere og regeringens opgave at svare.

Man har kritiseret den nye regerings valg af formand og den ene næstformand for sociallovskommissionen. Jeg forstår det på den måde, at man egentlig gerne havde villet, at regeringen havde ladet dette formandskab gå over på borgerlige hænder, eller at man eventuelt havde valgt en neutral formand, hvilket oppositionen ville have fortrukket frem for en socialdemokrat.

Jeg kan godt forstå denne tankegang. Jeg ved ikke, hvor rimelig den er. Når alt kommer til alt, drejer det sig jo om en politisk udnævnt kommission med et stærkt politisk indslag, og det taler vel i og for sig for, at kommissionen også har en politisk formand, og skal en kommission have en politisk formand, er det vist svært at komme

uden om landets største parti, der tæller flere mandater end venstre og de konservative tilsammen, et parti, for hvilket hele den sociale udvikling altid har stået som et særligt principielt anliggende, en hjertesag. Så jeg synes egentlig ikke, at man alvorligt kunne have forventet, at regeringen skulle handle anderledes, end den gjorde.

Men det er klart: uanset at en politisk udnævnt formand nu vil indtage formandsædet i kommissionen, skal der naturligvis samarbejdes også i denne, det er givet, og jeg vil da gerne give udtryk for regeringspartiets absolutte vilje til et sådant samarbejde, og jeg er ikke i tvivl om, at hr. Seierup som formand og det ærede medlem hr. Niels Mørk som den ene næstformand vil give kommissionens arbejde et stærkt sagligt præg. Jeg er ikke i tvivl om, at alle forslag om socialpolitiske overvejelser og nydannelser, også sådanne forslag, der måtte blive fremsat af venstre og de konservative, vil få en saglig behandling, den saglige behandling, som det netop er denne kommissions opgave at give sådanne forslag.

Man synes fra oppositionens side at have fået de to sidste ministerudnævnelser galt i halsen. Man har misforstået udnævnelsen af fiskeriminister Risgaard Knudsen og økonomiminister Grünbaum, og da jo især ikke mindst fiskeriministeren er en ret stor bid at have siddende galt i halsen, vil jeg gerne så hurtigt som muligt fritage oppositionen for de udtalte bekymringer.

Man tror, at det, der her er foretaget, er noget, man i moderne sprog kalder LO-udnævnelser. Men det er det ikke. Lad mig for resten indskyde her, at vi jo da før i VK-regeringer har set ministre, der kom fra eller gik til eller havde ret nær forbindelse med store industriforetagender, med arbejdsgiversammenslutninger af forskellig art, og det har mig bekendt ikke diskvalificeret de pågældende ministre. Jeg føler mig da også overbevist om, at hvis venstre og de konservative havde fået magt, som de havde agt, og havde været i stand til at danne en VK-regering, ville vi i dag på